

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်ပျိုဇေ

အမုန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင်း

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

"မဟာစံအိမ်"

ခမ်းနားလှသော စံအိမ်တော်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ခင်လွန်းကြင်တို့ ညီအစ်မမှာ ရင်သပ်ရှုမော။

ရေအိုင်ထဲမှ ဖားသူငယ်လေးတွေအတွက် မဟာသမုဒ္ဒရာဟာ အပြောကျယ်လှသလိုပါပဲ။

အဘဦးစံလွန်းပြောတုန်းကတော့ ပေါ့ပေါ့လေး။

"ငါ့မြေးတို့ အဘိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း ကျော်ခေါင်ဆီမှာ သွားနေရမယ်။ အဘ စာရေးပေးလိုက်မယ်။ ရန်ကုန် လူကြိုရှိတုန်း ထည့်လိုက်မယ်"

"ရွာမှာ သာဆက်နေရင် အကြီးမလွန်းကြင်လည်း သူ့ပိုးနေတဲ့ ထန်းရည်သမား အောင်ကြီးနဲ့ ရလိမ့်မယ်။ အငယ်မ လွန်းဝတီလည်း ဆယ်တန်းနဲ့ ကျောင်းပြီးရလိမ့်မယ်။ အဘနဲ့ သူက သွေးသောက်ညီ အစ်ကိုတွေ။ အဘ မနှစ်က မြို့သွားတော့ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူ့အိမ် အတင်းခေါ်နေတာ။ အကူအညီလိုရင် ပြောပါတဲ့ "

"ဟာ ... အဘကလည်း ၊ ဒီလိုပဲ မြို့သားတွေက ပါးစပ်လောကွတ်ပြောတတ်ကြတာကြီး။ အတည် မှတ်နေရသလား အဘရဲ့ "

"ဪ ... ဒါနောက်နေရမယ့်စကားမှ မဟုတ်တာ။ အတည်ပေါ့။
ကျော်ခေါင့်ကိုယ်ထဲမှာ စခန်း သာသွေးတွေ စီးနေဆဲပါ"

"အဘကလည်း သမီးတို့ သွားတော့ အဘ ဘယ်သူနဲ့ နေမလဲ"

"ပူမနေနဲ့ ၊ ငါတရားစခန်းဝင်ချင်နေတာ။ ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်နေတာကြာပြီ။ နင်တို့ ငွေရတာနဲ့ ငါ အပါယ်တံခါးပိတ်ချင်ပြီ။ နိဗ္ဗာန်တံခါးပွင့်ချင်ပြီ။ လူကြုံရှိတုန်း ထည့်လိုက်မယ်။ အဘ စာသေသေချာ ချာ ရေးထည့်ပေးလိုက်မယ်"

အဘဦးစံလွန်းဟာ အသက်(၆၀)ကျော်ပေမဲ့ အိုစနာကျလွန်းသည်။ အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းလို့ လယ် အလုပ်၊ ကိုင်းအလုပ်တွေကို ပစ်ခဲ့ပြီး ရဟန်းဘောင်ဝင်ချင်နေပေပြီ။ လောကကို ငြီးငွေ့ပြီ။ မြေးမလေး နှစ်ယောက်ကြောင့်သာ နောက်ဆံ့ရှေ့ဆံ့တွေ တင်းနေရတာ။

မြေးမလေးနှစ်ယောက်ဟာ သမီး ခင်ပွန်းရဲ့ သွေးသားလေး နှစ်ယောက်ပါ။ သမီးခမျာ တတိယ ကလေးကို မီးဖွားရင်း မီးတွင်းထဲမှာ ဆုံးပါးခဲ့ရာတော့ ဦးစံထွန်းပဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ။

သမီးရဲ့ ခင်ပွန်းက တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ အ လုပ်သွားလုပ်ရင်းနှင့် ပြန်မလာတော့တာ ဆယ်စုနှစ် တစ်စုခွဲပင် မကတော့ပါ။

နောက်ဆုံး ဟိုကလက်မခံလည်း ပြန်လာပါဟူသည့် စကားနှင့် ခင်လွန်းကြင်နှင့် ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အရီးစုနှင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြခြင်းပါပေ။

အရီးစုကတော့ ဒီလိုပဲ ရန်ကုန်နှင့်ရွာကို ကားစီးပြီး အခေါက်ခေါက် အခါခါ လာနေကျ။ အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပေမဲ့ အရီးစုသည် သန်မာဖျတ်လတ်ဆဲ။

ရွာကမိန်းကလေးတွေကို အလုပ်ရှာပေးတော့လည်း သူ၊ ပညာအရည်အချင်းအလိုက် အိမ်ဖော်၊ ကလေးထိန်းမှ သည် ကုမ္ပဏီ၊ အထည်ဆိုင်တွေထိ သူက နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သည်။ ။

ပြောရလျှင် လူရည်လည်သည် ပေါ့။ တောသားရဲ့ ဆွဲထုတ်ဆိုသလိုပဲ ရိုးရှင်းသောမျက်နှာကြီးနှင့် လုပ်စားတတ်သည်။ ။

တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးက ကျေးဇူးတွေတင်။ ပွဲစားရယ်တော့ မဟုတ်၊ ဒီလိုပဲ သဒ္ဓါကြေးပေါ့။

ယခုလည်း သူ ငါးရုံခြောက်ရောင်းရအောင် သွားရင်း ခင်လွန်းကြင်တို့ ညီအစ်မကို အဘ၏ မိတ်ဆွေ ဦးကျော်ခေါင်ထံသို့ ပို့ပေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့တာပါ။

စံအိမ်ကြီးရှေ့မှာ ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မ ကြောက်ဒူးတွေ တုန်နေကြသော်လည်း အရီးကတော့ ခပ်သာသာ။

တကယ့်ကို တောသားရဲ့ ဆွဲထုတ်ပါဆို။ သူ့ကို သမ္မတအိမ်၊ ဝန်ကြီးချုပ်အိမ် လွှတ်တောင် သွားရဲ မည့်အရီးစုပါ။ ပြောသေး။

"ဟဲ့ ... ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ၊ လူလူချင်းပဲ။ သူလည်း လူ၊ ကိုယ်လည်း လူ။ ငါက သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေ၊ ဝိညာဉ်တွေသာ ကြောက်တာ" တဲ့ ။

ယခုလည်း သူကပင် ဆရာမကြီးလုပ်ကာ လူခေါ်ဘဲလ်တွေ ဘာတွေ နှိပ်လို့ ။

ခင်လွန်းကြင်နှင့် ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မမှာ တော့ နေစရာကိုမရှိ။ ကြောက်လိုက်တာ၊ ကြောက် လိုက်တာ။ ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံး ကျုံ့ဝင်သွားသလို အသက်ရှူတွေ၊ ဘာတွေပင် ကျပ်လို့ ။

သူမတို့ ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲကလို၊ သူမတို့ ကြည့်ဖူးခဲ့တဲ့ ဗီဒီယို
တွေထဲကလို။

သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးက မောက်မာမှာ လား။ စခန်းသာ
သားဆိုပေမဲ့ လူဆိုတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလျှင် စိတ်ထားတွေလည်း
ပြောင်းလဲတတ်တာပေါ့။

ကိုယ်ပင် မနှစ်ကစိတ်နှင့် သည် နှစ်စိတ် တူမှာ မဟုတ်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားကိုးတကြီးနှ
င့် ကြည့်မိပြန်သည် ။

အားကတော့ တက်မလာ။ တောသူမပုံစံ ချစ်စရာတောသူမလေးနှစ်
ယောက်ပေါ့။

ခင်လွန်းကြင်။

အသက် (၁၈)နှစ်ကျော်စ၊ အရပ် ၅-ပေခွဲလောက်နှင့် လိုက်ဖက်ညီသ
ည့် ကိုယ်လုံးလေးရယ်၊ လှပ သောမျက်နှာလေးရယ်။

ဝတ်ထားတာကတော့ တော်ရိလျော်ရိလေးပါပဲ။ ချို့ချို့တဲ့ တဲ့ နေရ
သည့် သရုပ်သဏ္ဌာန်။

ခင်လွန်းဝတီ။

အသက်(၁၇)နှစ်ထဲဝင်ပြီ။ သူ့အစ်မထက် အရပ်ရှည်ပြီး ထက်မြက်
သည့်ပုံစံလေးက အခြေအနေ အရ ဝပ်နေရပေမဲ့ မျက်ဝန်းလှလှလေးမှ
အထင်းသား။

ချည်ထည်လေးတွေလောက်သာ ဝတ်ဆင်ထားပေမဲ့ နှစ်ယောက်လုံး
ပင် ချစ်စရာလေးတွေ။

ဆံပင်ရှည်လေးတွေနှင့်မို့ ယဉ်မှ ယဉ်။ အရပ်ကလေးတွေနယ်။ ဘဲ
လံနှိပ်ပြီး (၅)မိနစ်လောက် ကြာမှ ခြံထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက်ထွက်
လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေး၏။ ထွက်လာသည့်လူငယ်ဟာ သူဌေးကြီး
ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့ မြေးလား၊ သားလား မသိ။

ပုံစံကတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးပုံစံ၊ သူဌေးသားပဲလေ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ
ပေါ့။

အိမ်နေရင်းမို့ ကွာတားဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်လောက် ဝတ်ထားပေမဲ့
သူ့အသွင်က ဘာတွေနှင့် ဝင်းပနေမှန်းမသိ။ ကိုရီးယားကားထဲက မင်း
သားနှင့်တော့ မတူ။ အမေရိကန် မင်းသားလိုလို၊ ဂျပန် မင်းသားလိုလို။

ရုပ်က စူပုပ်ပုပ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် ရန်ဖြစ်ထားသည့်ရုပ်။

သူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အရီးစုနှင့် ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မ
ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ဝင်လိုက် ကြသည် ။

"ဪ အရီးစု ... ဒီတစ်ခေါက် ဘာတွေပါလာသလဲဗျ။
ဆတ်သားခြောက်လေး ဘာလေး မပါ ဘူးလား"

သူမတို့ (၃)ယောက်ကိုမြင်တော့ သူ့မျက်နှာကြော လျော့သွားပါသည်
။ သူဟာ သူဌေးသားပေမဲ့ မတူမတန်၊ လူလူချင်း အဆင့်ခွဲပုံတော့ မရှိ။

ကြည့်ပါလား၊ အရီးစုကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစကားတွေ ပြောနေခဲ့တာ။
အရီးစု သည် အိမ်မျိုးတွေကို ငါးခြောက်တို့ ၊ အသားခြောက်တို့ ရောင်း
နေကျထင်၏။

"လူလေးဖို့ ဆတ်သားခြောက် ပါ၊ပါတယ်။ တစ်ပိဿာထဲရလို့ ဖွက်
ယူလာခဲ့ရတာ။ ငါးရုံခြောက်လည်း ပါတယ်"

"သားက ငါးရုံခြောက်လည်း ကြိုက်တယ်၊ အရီးစုကိုယ်တိုင် လှမ်း

တာနော်"

"ကိုယ်တိုင်လှမ်းရုံတင်မက ငါးကိုပါ အရီးကိုယ်တိုင် ဆင်းဖမ်းလာခဲ့တာ။ အရီးချစ်သူက အင်း သူကြီးလေ"

အရီးစုက ခေတ်နှင့်အညီ သူ့ကို တော်ကီတွေကျွေးနေတော့ သူက အရီးစုပါလာသည့်အိတ်ကို ကူဆွဲရင်း တဟားဟား။

ခြံပေါက်ဝနှင့် တိုက်က နည်းနည်းလှမ်းသည် မို့ သူက အရီးစုကို နောက်လိုက်၊ ပြောင်လိုက်သေး ၏။

"အရီးစု ... ဒီဟာလေး(၂)ကောင်က ရောင်းဖို့ လား။ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ လူကုန်ကူးတာတွေ၊ ဘာတွေ မလုပ်နဲ့ နော်။ ထောင်အနှစ်(၂၀)ကျမှာ မကြောက်ဘူးလား"

"မကြောက်ပါဘူး၊ အနှစ်(၂၀)ဆိုပြီး (၈)ရက်နဲ့ လွတ်ချင်လည်း လွတ်တာပဲလေ"

တဟားဟားရယ်ရင်းနှင့်ပင် တိုက်ထဲရောက်လာကြသည် ။ နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနားလှပသည့် တိုက်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းက ဖိတ်ဖိတ်တောက်မတတ်။

လွန်းဝတီတို့ မထိုင်ရဲပါ။ အလှအပတွေ တန်ဆာဆင်ထားသည့် ဆိုဖာကြီးတွေက ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်သည် တွေအတွက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"ထိုင်လေ၊ အရီးစုနဲ့ ဟိုကောင်မလေး (၂)ယောက်။ အရီး သူတို့ ကို ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်လာတာလဲ"

"လူလေးအဖေနဲ့ ရွာကသူငယ်ချင်း အဘစ်လွန်းရဲ့ မြေးလေးတွေ။ ရှေ့ ရှေ့ ... ဒီမှာ စာပေးလိုက် တယ်၊ ဆရာကြီးကို သွားပြလိုက်ပါကွယ်"

"ဪ ... အဖေပြောပြောနေတဲ့ ရွာကသူငယ်ချင်းဆိုတာလား။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ အဖေ့ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်"

သူမတို့ ရောက်ချိန်ဟာ နံနက် (၈)နာရီခန့်သာ ရှိသေးတာမို့ သူဌေးကြီးမနိုးသေးတာလား မသိ။ အဘရဲ့ မိတ်ဆွေမို့ အဘလိုပဲ ကျန်းမာရေးချူချာလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

တိုက်ကြီးက ဟီးနေပေမဲ့ လောလောဆယ် မည်သူ့ကိုမျှလည်း မတွေ့ရပါ။ (၃)ယောက်သား ဟိုကြည့်၊ သည် ကြည့်နှင့်သာ။ တိုက်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားတာတွေ ကား(၃)စီးတောင်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်ကားစီးပြီး ဘယ်တွေသွားကြသည် မသိ။

ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မမှာ နတ်ပြည်ရောက်နေကြသူတွေလို ဟိုကြည့်၊ သည် ကြည့်။ ပျော်တော့ မပျော်ပါ။ စိတ်တောင်ညစ်နေမိကြတာ။

သူမတို့ ညီအစ်မဟာ တောသူတွေဆိုပေမဲ့ ကျောင်းပဲတက်နေကြတာမို့ တောအလုပ်လည်း ဟုတ်တိ ပတ်တိ မတတ်ကြပါ။

သည် လိုပဲ အဘက လယ်လုပ်၊ သူမတို့ ညီအစ်မက ခြံထဲရှိ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်လေးများ နှင့် ဟင်းဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်ပေးရင်း ကျောင်းတက်ခဲ့ကြတာ။

သစ်သီးလေး၊ ဘာလေးလည်း ခူးရောင်းပေါ့။ သည် လိုနှင့် ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ နေလာခဲ့ကြရတာ။

တောမှာ နေရေး၊ စားရေး ကျပ်တည်းလာကြတာမို့ တောကလူငယ်တွေ မလေးရှားသွား၊ ထိုင်းသွား၊ ရန်ကုန်သွားနှင့် မျက်စိတွေ နားတွေ ပွင့်လာကြချိန်မှာ -

အဘက သူမတို့ ညီအစ်မအတွက် ရတက်မအေး ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ။

ငါ့မြေးချောချောလေးတွေ တောမှာ နေရင် ထန်းရည်သမား၊ ကဇော်သမားနဲ့ တွေ့မယ်ဟု တွေးတောစိုးရိမ်နေမိစဉ် မမလွန်းကြင်ကို ထန်းရည်သမား အောင်ကြီးက အသေအလဲပိုး လာလေတော့ ရာ။

ညီအစ်မ (၂)ယောက်လုံးကို သူ့သူငယ်ချင်းရှိရာ ရန်ကုန်သို့ အရီးစုနှင် ထည့် လိုက်လေတော့သည်။ ။

သူကိုယ်တိုင်တောင် လိုက်မပို့၊ ဆင်ခြေကတော့ အပြည့်။

"တစ်ခါတလေကျတော့ လောကကြီးက ဆန်းကြယ်တယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်တာထက် ငါ့စာ လေးက ပိုပြီး လွမ်းမောစရာကောင်းလိမ့်မယ်။ လူတချို့ဟာ အပြင်ကပြောစကားကို အလေးမထားကြဘဲ ဖုန်းနဲ့ ပြောမှ အလေးထားကြသလိုပေါ့ကွယ်"

ဆိုပြီး စာတစ်စောင်၊ ပေတစ်ဖွဲ့နှင့် လွှတ်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ။

စောစောကလူ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားပြီး နာရီဝက်လောက်အထိ ပေါ်မလာတော့ပါ။ အရီးစုနှင့် လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မကတော့ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ စုထိုင်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖွင့်လျက်သား ကျန်နေခဲ့သည့် တီဗီကြီးကိုသာ ကြည့်မိကြည့်ရာ ကြည့်နေရပါတော့သည်။ ။

"အရီး မဟန်ရင် ကျုပ်တို့ ပါ ပြန်လိုက်မှာ နော်"

"ပြန်တော့မလိုက်ပါနဲ့ အေ ... ငါ့ညည်းတို့ ကို အလုပ်ရှာပေးပါ့မယ်"

"ဘာအလုပ်လဲ၊ အိမ်ဖော်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ ကလေးလည်း မထိန်းချင်ဘူးနော်၊ ရှင်းရှင်းပဲ"

"ဘုရားစင်ပေါ်သာ တက်ကြပါတော့အေ။ တကတဲတော်၊

လူနေချုံကြား စိတ်နေဘုံများ"

"အရီးကလည်း သူများ အိမ်မှာ နေရတာ ဘယ်လောက်အောက်ကျ တယ်မှတ်သလဲ"

"အေး ... လူပိလို့ မသေပါဘူး၊ တောင်ပိလို့ ပဲ သေတာပါ"

"လူပိလည်း သေတာပဲ အရီးရဲ့ ။ ဘာမှ မပိချင်ဘူး"

"ဒီမှာ ဘွဲ့ရတွေတောင် နိုင်ငံခြားသွားပြီး အိမ်ဖော်လုပ်နေကြတဲ့ ခေတ်မှာ ညည်းတို့ လည်း ပြည်တွင်းမှာ ရရာအလုပ်လုပ်ကြရမှာ ပေါ့"

"လုပ်ချင်ပါဘူး"

"အံ့မယ် ... ညည်းတို့ ရွာပြန်ပြီး ကောက်စိုက်ပဲနုတ်တော့ရော လယ်ရှင်၊ ယာရှင်မျက်နှာ ကြည့်ရတာပဲ"

"အဲဒါက တော်သေးတယ် အရီးရဲ့ "

"ဘာပြောပြောအေ ... သူဌေးကြီးအိမ်မှာ ညည်းတို့ ကျော့ကျော့ လေးတော့ မနေရလောက်ဘူး။ ခိုင်းမှာ ပါပဲအေ"

တွေးမိတွေးရာတွေ ပြောကြရင်း သူမတို့ ချီတုံချတုံဖြစ်နေကြစဉ် ပြောင်လက်လှပနေသော လှေကားကြီးပေါ်မှ စောစောကလူနှင့် လူကြီး တစ်ယောက် ဆင်းလာခဲ့သည် ။

သူဌေးကြီးဆိုတာ ဖြစ်မည်။

အဘလောက်တော့ မအိုစာ။ သူ့အသွင်က ရန်အောင်တို့ ၊ ရဲအောင်တို့ သာသာ။ ကျန်းမာပြီး အာဟာရကောင်းကောင်း ၊ ဆေးဝါးကောင်းကောင်း မှီဝဲရလို့ ထင်။

သူဌေးကြီးရုပ်က အဘနှင့် ဘာမှ မဆိုင်။ အဘထက်လည်း နည်းန

ညင်းငယ်ပုံ။

သူဌေးပေမဲ့ မျက်နှာကြောမတင်းပါ။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိပါသည် ။

"အစ်ကိုစံလွန်းရဲ့ မြေးတွေကလည်း အချောအလှပကေးတွေပါလား ဟေ့။ ရွာမှာ ကွမ်းတောင်၊ ပန်းတောင်ကိုင်တွေထင်ပျံ့ ... ဟုတ်လား"

"မကိုင်ရပါဘူးရှင်။ ကွမ်းတောင်၊ ပန်းတောင်က မိစုံဖစုံမှ ကိုင်ရတာ ပါ"

"ဪ ... ဆောရီးပါကွယ်။ ငါ့မြေး အဲ ငါ့တူမတို့ ဘာမှ အားမငယ်ကြနဲ့ ။ အားမနာကြနဲ့ ။ ဟုတ်ပြီလား။ အရီးစု ဒီတစ်ခေါက် ဘာတွေပါလာသေးလဲ"

"လူလေးမှာ လို့ ဆတ်သားခြောက် (၁)ပိ သာနဲ့ ငါးရုံခြောက်က တော့ ဆရာကြီးတို့ ယူချင် သလောက်ယူထားပါ။ အချိန် (၁၀)လောက်ပါလာပါတယ်"

"လက်ဆောင်ပေးဖို့ တွေနဲ့ စားဖို့ ပါ အကုန်ယူထားလိုက်ပါမယ်။ သား အရီးစုတည်းတဲ့ အိမ်ကို လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်။ ဟိုကလေးမ နှစ် ယောက်ကတော့ ကျန်ခဲ့ပေါ့"

"ရှင်"

အစကတည်းက အဘအစီအစဉ်အရ ဒီအိမ်မှာ နေကြဖို့ လိုက်လာကြပေမဲ့ အသိအကျွမ်းလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိ။ တိုက်ကြီးက လည်း ခမ်းနားလွန်း။ အရီးစုကလည်း ယခုချက်ချင်းပင် ပြန်တော့မည် ဆိုလေရာ။

လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မမှာ မူကြိုတက်ခါစ ကလေးတွေလို ငိုတော့မ တတ်။

"နေ ... နေပါဦး အရီးရယ်။ ကျွန်မတို့ အားရှိအောင် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တော့ နေပေးပါဦးနော်"

"ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်မတို့ အရီးစုရဲ့ သမီးအိမ်မှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက် အားရှိအောင် လိုက်နေ ပါရစေဦးနော်"

ကလေးလေးတွေလို ငိုမဲ့မဲ့နှင့် အရီးစု၏ လက်ကိုဆွဲကာ တားကြ၊ ဆီးကြတော့ ဦးကျော်ခေါင်က ရယ်နေပြီး သူ့သားဆိုသူကတော့ မျက်ခုံးရှုံ့ပြီး ကြည့်နေခဲ့၏။

"ဘာထူးမှာ တုံး။ အရီးစုသမီးအိမ်က ကျယ်လို့ လား၊ အဲဒီမှာ အသားကျတော့ရော ပြီးရင် ဒီမှာ လာနေရမှာ ပဲ"

"ရန်ကုန်များ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အသားကျမတဲ့ လဲ။ ကဲ အရီးစုပြန်။ သားက လိုက်ပို့လိုက်။ အပြန်ကျ ဆတ်သားခြောက်နဲ့ ငါးခြောက်တွေပါ တင်ခဲ့။ ဪ အစ်ကိုစံလွန်းသုံးဖို့ ပိုက်ဆံ (၅)သိန်းကန်တော့လိုက်တယ်လို့ ။ အရီးစုကိုတော့ ငါးခြောက်ဖိုးအပြင် (၅)သောင်း မုန့်ဖိုးပေးလိုက်မယ်။ နေဦး အစ်ကိုစံလွန်းမှာ ဖုန်းရှိလား"

"မရှိပါဘူး"

"ကောင်းတယ်၊ သားရေ အဖေဖုန်းတစ်လုံးယူခဲ့ပါကွာ။ အစ်ကိုကို ပေးလိုက်ပါ။ သူ့မြေးတွေကို လွမ်းရင်ဆက်၊ ဘယ်ဆက်ဆက်ပါလေ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံးတော့ ရှိသင့်တယ်"

သူဌေးကြီးက အဘအတွက် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ငွေ(၅)သိန်း။ အရီးစုကို ငွေ(၅)သောင်းပေးပြီး သူကိုယ်တိုင် တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့်ကားထဲသို့ လိုက်ပို့နေလျှင် ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မမှာ မူကြိုကလေးတွေလို‘ဝါး’ခနဲ မငိုရုံတမယ်။ အရီးစုနောက်မှ တတန်းတန်း လို

က်ကြလေ၏။ ကြွက်မြီးတန်း ကြီးလို။

ဦးကျော်ခေါင် မရယ်ရက်တော့ပါ။ အစ်ကိုစံလွန်းဟာ သူငယ်စဉ်က စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ။ ကျွေးမွေး ခဲ့သူမို့ မကင်းရာမကင်းကြောင်း ကျေးဇူး ရှင်ပေါ့။

"ကဲ ကဲ သားရေ လင်းအဂ္ဂ၊ ဒီကလေးမနှစ်ယောက်ကိုပါ ကားပေါ်တင်သွားလိုက်ကွာ။ အရီးစုကို ပို့ရင်း ကားလျှောက်စီးပါစေ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုလည်း အသားကျသွားတာပေါ့ကွာ"

ဦးကျော်ခေါင်က ရယ်ရင်း မောရင်း သူ့သား‘လင်းအဂ္ဂ’ကိုပြော လိုက်လေမှ သူမတို့ ညီအစ်မပါ အရီးစုနှင့်အတူ ပြန်လိုက်ခွင့်ရကြပါတော့သည် ။

အခန်း(၂)

အရီးစုသမီးအိမ်က ကျဉ်းကျဉ်းလေး။ ရန်ကုန်မှာ လူတန်းစားက မိုးနဲ့ မြေ။ မိုးပေါ်မှ လူချမ်းသာ တွေက နတ်ဘုံနတ်နန်းလို တိုက်ကြီးတွေနှင့် နေနိုင်ကြပေမဲ့ -

အရီးစုသမီးလို အောက်ခြေလူတန်းစားတွေကတော့ ခွေးတိုး၊ ဝက်ဝင်နေကြ၊ ထိုင်ကြရတာ။ အခန်းလေးတစ်ခန်းလောက် ကျောချစရာနေရာလေး တစ်ခုလောက်ကိုပင် မနည်းငှားရမ်းနေထိုင်ကြရတာ။

သည် တော့ ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မ ဦးကျော်ခေါင်တို့ ၊ လင်းအဂ္ဂတို့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ခဲ့ကြရပါသည် ။

အရီးစုကို လွမ်းလို့ မဟုတ်ပေမဲ့ ရေနစ်သူဟာ ကောက်ရိုးမျှင်ကိုပင် အားကိုးတကြီး ဖမ်းဆုပ်သကဲ့ သို့ သူတို့ ညီအစ်မ အရီးစုကို ဖမ်းဆုပ်ကြခြင်းမျိုးသာ။

အဝတ်လွယ်အိတ်ကလေးတွေကို ယူပြီး သူတို့ ညီအစ်မ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကားပေါ်သို့ပါလာ တော့ လင်းအဂ္ဂ အံ့ဩရသည် ။

ပြောရကြေးဆို သူ ဆင်းရဲတာလည်း မသိ၊ လောကဓံဆိုတာလည်း မသိ။

မရှိ၊ မလှ၊ မဝဆိုသည့်စကားကြီး (၃)ခွန်း ကွယ်ပျောက်နေရသည့် လိုတရ သူဌေးသား။

ရုပ်ကလည်း ချောသည်။ အဲ ... အပြောကတော့ မကောင်းပါ။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ရင်အုပ်မကွာ မနေရလို့ လားမသိ လင်းအဂ္ဂ၏ အသွင်က ကြပ်ဆတ်ဆတ်။

ယခုလည်း ထိုညီအစ်မကို သူပြောပစ်ချင်တာ ပါးစပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ယားလှပေပြီ။

သူက ရှေ့မှာ ကားမောင်းတော့ ထိုညီအစ်မက သူ့ဘေးမှာ ။ (၂) ယောက်လုံး သူ့အနားမှာ ။ ရှေ့တစ် ကြောမှာ မီးပွိုင့်မိ၊ ကားပိတ်နေတော့ သူ တောဇီးကွက်နှစ်ကောင်ကို စတင်ပြီး အင်တာဗျူးတော့၏။

"နင်တို့ နာမည်တွေ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဝှက်ထော်နဲ့ ဂျမ်းဘုံလား"

ခင်လွန်းဝတီ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားတော့ ခင်လွန်းကြင်က သူ့ညီမလက်ကို ဖမ်းဆိတ်ထားရသည် ။ သူ့ညီမက စိတ်ဆတ်သည် လေ။

လူဆိုတာ ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အဂ္ဂံ၊ ဓနံတဲ့ ။ နေရာဌာနကိုကြည့်ပြီး နေတတ်ရမည်။ ကိုယ်တွေက သူတို့ မှီခိုရအောင် လာခဲ့ပြီမို့ -

ဇာတိ၊ ပုည၊ ဂုဏ်၊ မာနတွေပြလို့ မရ။ ခင်လွန်းကြင်ကပင် ရိုက်ချိုးစွာ ပြန်ဖြေရသည် ။

"ကျွန်မနာမည်က လွန်းကြင်၊ ညီမနာမည်က လွန်းဝတီပါရှင်"

ရှေ့မှ ခင်တွေဖြုတ်ပြီး ပြောတာတောင် လင်းအဂ္ဂက ပခုံးတွန့်လိုက်သေး၏။

"နာမည်ကြီးတွေကလည်း အခေါ်ရခက်လိုက်တာ။ ငါ နာမည်ပေးမယ်။ အကြီးမက ဝှက်ထော်၊ အငယ်မက ဂျမ်းဘုံ။ ဒါမှ မဟုတ် ဂျမ်းဒေါပေါ့။ သူ့ပုံစံက ဆတ်မယ့်ပုံကြီး။ ငါ့အိမ်က အယ်ဇေးရှင်းကြီးနဲ့ တောင်ပြိုင်ကိုက်မယ့်ပုံ"

ကြည့်စမ်း၊ လူကို ခွေးလို ပြောလိုက်တာပေါ့။ လွန်းတီ သွေးတွေ ဖျင်းခနဲ ဆူပွက်လာပေမဲ့ ပြန်ပြီး မျိုချနေရသည် ။

ကိုယ်တွေအဆင့်က ဘာမှ မဟုတ်။

ပြောရလျှင် တောနေ လူတန်းစား။ ဓားမနောက်ပိတ် နင်းပြား။

အဘကလည်း မကျန်းမာလို့ လယ်မလုပ်နိုင်တော့။ လယ်ကိုပင် အကြွေးတွေနှင့် ထိုးအပ်ရတော့ မည့် အနေအထား။

သူမတို့ ညီအစ်မကလည်း ရွာကျောင်းမှာ ဆယ်တန်းလေးတွေ အောင်ထားရုံ။

တောသူတွေပေမဲ့ လယ်လည်း မလုပ်တတ်၊ အလုပ်ကြမ်းလည်း ပယ်ပယ်နယ်နယ် မလုပ်ဖူးခဲ့။

သည် တော့ ရေရှည်ကိုကြည့်ပြီး သည်းခံရုံ။

"ဟုတ်ပြီ ... နင်က ဝှက်ထော်၊ သူက ဂျမ်းဘုံ။ အိုကေ ... အိမ်နာမည်ပေါ့ဟာ။ နင်တို့ ကို ငါပြောချင်တာက ဒီလိုပါ။ အခု ဒီရန်ကုန်ကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်လာကြတာလား၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုင်းလို့ လား"

"အဘက သွားခိုင်းလို့ ပါ။ ကျွန်မတို့ ဆီမှာ အသက်မွေးရတာ ခက်လာလို့ ပါ။ နောက်ပြီး ကျောင်း လေးဘာလေးလည်း အဝေးသင်ဖြစ်ဖြစ် ဆက်တက်ချင်လို့ ပါ"

"ဟုတ်ပြီ၊ အဘက သွားခိုင်းခိုင်း၊ နင်တို့ လာခဲ့ကြပြီလေ။ အဲဒါ ဘာငိုစရာရှိသတုံး"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုမှ ရွာနဲ့ အဘကို ခွဲလာခါစဆို

တော့ လွမ်းလို့ ပါ"

"အေးပါ လွမ်းပါ။ ငိုတော့ မငိုကြနဲ့ ဟာ။ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်တဲ့ ။ နင်တို့ ရွာမှာ နေရတာထက်တော့ အဆင်ပြေစေရ မယ်ဟာ။ မငိုကြနဲ့ တိတ်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မကြိုက်ရင် မငိုတော့ပါဘူး"

သည် စဉ် ကားလမ်းပွင့်သဖြင့် လင်းအဂ္ဂ ဆက်မောင်းလာခဲ့ပြန်သ ည် ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တောသူမလေး နှစ်ယောက်အတွက် နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူသည် ။

အိမ်မှာ ခြယ်လှယ်နေတာ သူ့မရီး၊ အစ်ကိုမိန်းမ နှင်းဒေဝီ။ တောသူ မလေး (၂)ယောက်ပုံစံက လည်း သူဖမ်းပြီး နှိမ်ပစ်ချင်စရာ။

ကြည့်ပါ။ အဝတ်အစားကအစ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်။ သူတို့ အိမ်မှ အိမ်အကူတွေကမှ ပြောင်ဦးမည်။

အဝတ်ထည့်လာကြတာလည်း ကြည့်ပါဦး။ လွယ်အိတ်အဟောင်း လေးတွေနှင့်။ လင်းအဂ္ဂ သက်ပြင်းချမိပါသည် ။

သူဟာ သူဌေးသားမို့ သိပ်ပြီး အောက်သက်မကျေလှပေမဲ့ လောကဓံ ဆိုတာကြီးကို ကိုယ်တိုင် ရင်မဆိုင် စီးချင်းမထိုးခဲ့ရပေမဲ့ -

သူ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရေဘေးတွေ၊ လေဘေးတွေ၊ မုန်တိုင်း ဘေးသင့်သူတွေကို ပရဟိတ သွားပြီး လှူဖူးသည် ။

သည် တော့ ဆင်းရဲသည် ဆိုတာကို နဖူးတွေ၊ ခူးတွေမြင်ဖူးပါသည်

။

အများ အကျိုးဆောင်ရွက်နေသည့် ပရဟိတသမားမို့ ယခုလည်း

တောဇီးကွက်လေးနှစ်ကောင်ကို သူသနားမိပါ၏။

ဟင်း စုတ်ပြတ်သပ်နေတာပဲ။ ကြည့်လုပ်ပေးဦးမှ ပါ။

လင်းအဂ္ဂ ထိုနှစ်ယောက်ကို နီးရာပလာဇာတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားလိုက်ပါသည်။ နေရာတိုင်းမှာ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိသည်။

"ကဲ လာ ... ဂွက်ထော်နဲ့ ဂျမ်းဘုံ။ နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ငါ ဘယ်က တန်ဆာ၊ ဒွါဒရာတွေ ဆင်ပေးမလို့ "

"ဟင်"

သူပြောတာ နားလည်ကြပုံမရ။ သူ ပခုံးတွန့်ရပြန်သည်။ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က တောသူမတွေ ပျက်လုံးဆုံးတယ်။

"နင်တို့ ကို ငါ အဝတ်ဝယ်ပေးမလို့ ဟေ့၊ သိပြီလား။ ကဲ လာ ... သွားကြစို့"

သည် တော့လည်း မချောနှစ်ယောက်က ငြင်းလိုက်တာ ပျာပျာသလဲ။

"ဟာ ... အစ်ကိုလေးကလည်း ကျွန်မတို့ ကို သိလည်း မသိဘဲနဲ့။ ခုမြင် ခုဝယ်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ"

"ဟ .. ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ။ နင်တို့ ကို ငါသိတယ်လေ။ ငါကိုယ်တိုင်တောင် နာမည်ပေးလိုက်ပြီ။ နင်က ဂွက်ထော်၊ နင်က ဂျမ်းဘုံ၊ အဖေ့သူငယ်ချင်း အဘစ်လွန်းရဲ့ မြေးတွေ။ ငါတို့ အိမ်မှာ နေမှာ။ ကဲ ... ငါသိတာတွေ တော်တော်များ နေပြီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့"

"မဲ့မနေနဲ့ ... သွားစို့။ ငါတို့ အိမ်မှာ ငါ့မရီးရှိသေးတယ်ဟ။ သူက အ

ရမ်းကဲ့ရဲ့ ဖိနှိပ်တတ်တာ။ နင်တို့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ဝင်သွားလို့ ကတော့ သေမယ့်သာကြံ"

"ဟင် ... သတ် သတ်မှာ လား"

"ပြောရတာ ကျပ်ပါဘိ၊ လာ သွားကြစို့။ ဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုင်ရှိတယ်။ တစ်ဆိုင်လုံး မချင် တောင်ရတယ်"

လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မ လင်းအဂ္ဂနောက်မှ လိုက်ရင်း ရှုံ့မဲ့နေကြသည် ။ လင်းအဂ္ဂက အချိုးပြေ၊ ဒီဇိုင်းမိုက်သလောက် နောက်က ညီအစ်မမှာ တောသူမလေးတွေမှန်း သိသာနေကြရလေ၏။

လူတွေကများ ၊ တောသူမလေးတွေမို့ ဟိုငေး ဒီငေး။ ကြာလျှင် လူပျောက်ကြော်ငြာထည့်ရတော့ မှာ မို့ လင်းအဂ္ဂ သူတို့ နှစ်ကောင်ကို လက်တစ်ဖက်စီမှ တရားခံဆုပ် ဆုပ်ရပါလေတော့သည် ။

"နင်တို့ နဲ့ သွားရတာ ပဲ့လိုက်တာဟာ၊ နည်းနည်းပါးပါးလေးလည်း ဆင်ခြင်ကြစမ်းပါဦး"

နောက်ဆုံး လင်းအဂ္ဂ သူသူငယ်ချင်း ဇင်မီမိုးသူတို့ ဆိုင်သို့ ရောက်သွားကြသည် ။

ဇင်မီမိုးသူနှင့် သူက ငယ်ပေါင်းတွေ။ ငယ်ငယ်တည်းက သူငယ်ချင်း ။ ယခု ဘီအီးဘွဲ့ရသည် အထိ။ ဇင်မီက သူ့အမေဆိုင်ကို လက်လွှဲယူပြီး စီးပွားရေးလုပ်နေပေမဲ့ သူကတော့ ယောင်ခြောက်ဆယ်လုပ် တုန်း။

ဒီလိုပဲ အဖေ့လုပ်ငန်းထဲဝင်ပြီး လေ့လာသလိုလို။ အစ်ကို့လုပ်ငန်းထဲ ဝင်ပြီး လေ့လာသလိုလို။ ကြားကာလ။ ဇင်မီကလည်း သူ့ကိုမြင်သည် နှင့် အဆဲလေးကအရင်။

"ဟဲ့ကောင်စုတ် ... နင် အလုပ်မရှိလို့ လူကုန်ကူးနေတာလား။ ကြ

ည့်စမ်းဟယ် ... နှမချင်းမစာ မအေချင်းမစာ၊ သနားစရာလေးတွေ။ နင် တရုတ်ပို့မှာ လား၊ ထိုင်းပို့မှာ လား။ ပြော ... ငါ့မှာ အဆက် အသွယ်မရှိဘူး မထင်နဲ့ "

"နင် နောက်တာက အရေးမကြီးဘူးနော်။ ငါ့ရဲ့ တောဇီးကွက်လေး (၂)ကောင်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ရယ်။ အဟုတ်တွေထင်နေဦးမယ်။ ကဲ အဲဒီနှစ်ကောင်အတွက် သင့်တော်မယ့် အဝတ်အစားလေး၊ ဘာလေး အစုံ (၅)စုံ စီလောက်ဟာ"

"ဂါဝန်လား၊ ပင်န်လား"

"ဟဲ့ ... ဥပမိရုပ်တွေကြည့်ဦး။ နင်ဝတ်သလို သောက်ရှက်မရှိတဲ့ ပုံတွေနဲ့ မဖြစ်ဘူးလေ။ မရိုးမ ဆန်းလေးတွေပေါ့ဟာ"

"ကျွန်မတို့ လုံချည်ပဲဝတ်တတ်ပါတယ်။ ဘောင်းဘီတွေ၊ ဂါဝန်တွေ မဝတ်တတ်ပါဘူးရှင်"

"အေးပါ ... လုံလုံခြုံခြုံရှိရင် ပြီးရောပေါ့။ နည်းနည်းလေးလည်း ရှိုင်းဦးမှ ပေါ့ဟ။ ငါ အရောင် တင်ပေးမယ်"

"ခေတ်ဆန်ဆန်ကြီးတွေ မဝတ်တတ်ဘူးနော်။ မသာနဲ့ နားဋ္ဌောင်း"

"အေး အေး ... ဇင်မီ သူတို့ မေးမနေနဲ့ ။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ငါနဲ့ နင်နဲ့ အိုး ဝိုး"

"မသာ လာ"

သည် လိုနဲ့ လင်းအဂ္ဂနှင့် ဇင်မီမိုးသူတို့ နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး တောဇီးကွက်လေးနှစ်ကောင် အတွက် အဝတ်ရွေးကြသည် ။

အဝတ်ရွေးရင်း ထိုနှစ်ကောင်၏ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီနှင့် သူတို့ ပတ်သက်

ပုံအကြောင်း ဇင်မို့ကိုပြောပြရ သည် ။

"နင်လည်း သဒ္ဓါရှိသရွေ့ ပရဟိတဝင်လုပ်လို့ ရပါတယ်။ ကလေး (၂)ကောင် သနားပါတယ်"

"နင်တို့ အိမ်က ဒီကလေး (၂)ကောင်ကို ဘာလုပ်ပေးမှာ လဲ။ ခိုင်းစားမှာ လား"

"နင်ပြောလိုက်ရင် ပိဿာလေးဘေးပစ်ပဲ"

"စကားဖြောင့်တာကိုးဟ၊ ကြားရခက်တာပေါ့။ ညီမလေးတို့ စာရော ဘယ်အတန်းထိ တက်ပြီးပြီလဲ"

"ကျွန်မတို့ ဆယ်တန်းအောင်ထားကြပါတယ် မမ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒီမှာ အဂ္ဂ၊ နင်တို့ အိမ်က စိတ်ညစ်စရာကြီး။ ခိုင်းစားမယ် ဆိုရင်လည်း ငါ့အိမ်သာပို့ လိုက်။ ငါ့အိမ်က စိတ်ချမ်းသာရတယ်။ အထည်ရောင်းရမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ"

"အရေးထဲ အခွင့်အရေးသမားနဲ့ တိုးနေရတယ်။ အပိုပေးချင်ပေး၊ မပေးချင်နေ။ ငါတစ်ယောက် တည်းသဘော မဟုတ်ဘူး ။ ဒါ အဖေ့ရဲ့ ဒုက္ခအိုးလေးတွေ"

"နေစမ်းပါဦး၊ နင့်ကြည့်တော့ လန်ပြန်နေပြီး ဖအေကျမှ အဖေတဲ့ ။ ခေါ်ပါလား၊ ဒယ်ဒီတို့ ၊ ပါပါ တို့ ဟင်း"

"ငါ့အဖေက တောသားလေ။ ဒယ်ဒီတွေ၊ ပါပါတွေ၊ ပေါ့တယ်တဲ့ ။ လေးလေးပင်ပင် အဖေလို့ ခေါ်ဆိုလို့ ဟ။ ဒီတစ်ခုတော့ သူ့အလိုလိုက်ရတာ"

"အေးပေါ့ တောကချက်ကြီးရယ်၊ အက်(စ်)အီးစီးတဲ့ ချက်ကြီး"

"အေး ... ပြောထား ပြောထား။ နောက်မှ ချက်ကြီးကတော်ဖြစ်ပြီး ချက်ကြီးနှိပ်စက်သမျှ မျက်ရည်နဲ့ ဒူးနဲ့ သုတ်နေရမယ်မှတ်"

"အံ့မယ် ... သေနာ၊ ကောင်စုတ်"

တဗုန်းဗုန်း တအုံးအုံး ထုရင်းနှင့်ပင် တောဇီးကွက်လေး နှစ်ကောင် အတွက် အဝတ်(၅)စုံစီရွေး ပြီးသွားကြ၏။ အိတ်တစ်လုံးလည်း ထည့်ပေးသည့်အပြင် under wear လေးတွေပါ ထည့်ပေးသည် ။ မမဇင်မိက

-

"ညီမလေးတို့ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ သိလား။ မမကိုလည်း ကိုယ့်အစ်မလို သဘောထား"

"အေးပေါ့ဟာ၊ သူတို့ က ငါ့ရဲ့ မွေးစားညီမတွေဆိုတော့ နင်က အစ်မပေါ့။ ဟုတ်ဖူးဟ။ ယောင်းမ ယောင်းမ"

လင်းအဂ္ဂ ဝင်နောက်နေလျှင် ဇင်မိက ထုရင်းရိုက်ရင်း -

"ငါစကားကောင်းပြောနေတာနော်။ နင် ဝင်မနှောက်နဲ့ ။ နင့်များ က မွှာပေါ်မှာ ယောက်ျားဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်တည်းရှိတောင် မယူဘူး။ သောက်ကျင့်တွေသိပြီးသား။ ဒီမှာ ကလေးတွေကို အားပေး နေတဲ့ ဥစ္စာ ။ ကောင်းကောင်း မပေးရဘူး"

"အေးပါ၊ ပြောပါ အားရှိတာပေါ့ဟာ။ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အသာထား၊ ကြားလို့ ကောင်းတာ ပေါ့"

"ဟင် ... နင် အရမ်းလွန် လာပြီနော်။ ကောင်စုတ်၊ ငါကလေးတွေမျက်နှာကြောင့် သည်းခံနေ တာ"

လင်းအဂ္ဂ သည် တစ်ခါတော့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ဇင်မို့ကို ဆလံသလိုက် ပါတော့သည် ။

"ဆောရီးပါ သူငယ်ချင်းအကောင်းစားလေးရယ်။ ငါက သူတို့ အတွက် ခေါင်းကိုင်အဖေဆိုရင် နင်က ခေါင်းကိုင်အမေလုပ်ပေါ့ဟာ နော်။ ကဲ သွားပြီ၊ ဒီနေ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။ ပေး ဘောက်ချာပေးလိုက်၊ အဖေ့ဆီတောင်းရမှာ "

"နင့်ဘတ်ဂျက်ထဲက ဝယ်ပေးတော့ ဘာဖြစ်လို့ "

"အဟဲ ... လာမှာ ပေါ့ဟာ၊ လာမယ် ကြာမယ်"

အဝတ်အိတ်ကိုဆွဲကာ သူမတို့ ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြတော့ မမဇင်မီက လိုက်လာနှုတ်ဆက် အားပေးသည် ။

တောဇီးကွက်လေးတွေမို့ ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မဆိုတတ်ကြပေမဲ့ သူမတို့ ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျေးဇူးတင်ရိပ်တွေက အပြည့်အသိပ်။

မျက်လုံးနှင့်သာ စကားပြောတတ်ပုံရသည့် တောဇီးကွက်လေးတွေ ကို တင်ဆောင်ရင်း လင်းအဂ္ဂ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည် ။
